

[Stein.]

den højtærede Minister drager Sammenligninger mellem den Selskabsbeskatning, der her er Tale om, og saa Aktieselskabsbeskatningen, maa jeg sige, at disse to Ting aldeles ikke lader sig sammenholde. Bag Aktieselskabsbeskatningen staar der en organiseret Selskabsform, hvis Regler er fastlagt gennem Lovgivningen, medens alt, hvad der vedrører Andelsvæsenet her i Landet, saaledes som det tidligere er sagt fra anden Side, legalt set er et Ingenmandsland. Der savnes ganske i dansk Lovgivning Regler om Andelselskabers og Brugsforeningers Organisationsforhold og først og fremmest om deres Ansvarsforhold, og dette spiller i allerhøjeste Grad ind i det Spørgsmaal, der ligger for her, hvor man skal tage Stilling til, under hvilken Form eller paa hvilken Maade man skal anlægge Beskatningen.

Naar Ministeren siger, at det er urigtigt at beregne Skatten af Brugsforeninger efter Personbeskatningens Regler, kan det, som sagt, principielt set tage sig plausibelt ud, men det er nu engang saaledes, at man savner hele det organisatoriske Grundlag, som er nødvendigt for at benytte Selskabsbeskatningen. Saaledes som Forholdet er i Dag, er Brugsforeninger og Andelselskaber i Virkeligheden ikke Selskaber, men Interessentskaber. Det er en Kreds af Personer, der træder sammen og paa visse Vilkaar foretager de Dispositioner, som falder ind under den ene eller den anden Kreds's Formaal. Det er et Interessentskab, og i det Øjeblik man kommer ind paa, at det er et Interessentskab, falder det ganske naturligt, at Beskatningen ikke bliver Selskabsbeskatning, men Personbeskatning. I og for sig vilde jeg finde det naturligt — og det vil være en Opgave for den højtærede Finansminister at sørge for —, at vi her i Landet fik en Lovgivning, der paa Linie med Aktieselskabslovgivningen beskæftigede sig med Andelselskabers Ansvarsforhold. Saa vilde man kunne komme ind paa den Linie, Ministeren er inde paa, og som jeg principielt gerne vil give Tilslutning. Men saa længe dette ikke er Tilfældet, maa man holde sig til det andet Grundlag.

Naar jeg har bedt om Ordet, er det for øvrigt, fordi jeg gerne vil fremdrage et bestemt Punkt i det foreliggende Lovforslag, nemlig Bestemmelserne i § 32, der lyder saaledes:

„For Optrækningen for Skatteaaret 1940—41 af de i nærværende Lovs Afsnit I. A. C. og D. samt II. A. og B. omhandlede Statsskatter oppebærer Kommunen et Vederlag af 1 pCt. af de ind-

gaaede Beløb. Kommunens samlede Vederlag skal dog mindst udgøre 2 Kr. pr. Skatteyder og kan ikke overstige 3 Kr. pr. Skatteyder.“

Disse Bestemmelser betegner en Ændring i de bestaaende Forhold. Jeg ved ikke, hvorfor den højtærede Minister pludselig har villet foretage en Ændring i de Vederlagsbestemmelser, der er gældende for Kommunerne for at opkræve Statsskat. Der er jo ingen Tvivl om, at Udgifterne ved Optrækningen ikke bliver mindre — de vil sikkert blive de samme —, og saa bliver Spørgsmaalet kun, hvem der skal betale det. Til syvende og sidst bliver det naturligvis Skatteborgerne, men saaledes som Forslaget foreligger her, vil Staten for en Del skyde Udgifterne fra sig og over paa Kommunerne. For de to store Hovedstadskommuner, der staar i nær Tilknytning til Københavns Kommune, betyder det efter de Oplysninger, jeg har faaet, at de maa regne med et ringere Vederlag, for Frederiksberg Kommunes Vedkommende paa op imod 200 000 Kr. og for Gentofte paa rundt 250 000 Kr. Det er Beløb, som de indtil nu har været berettigede til at budgettere med. Jeg henstiller til den højtærede Finansminister, at man, inden man kommer til tredje Behandling, foretager en Ændring af § 32, blot saaledes, at man udskyder Maksimalgrænsen, altsaa Ordene

„og kan ikke overstige 3 Kr. pr. Skatteyder“.

Denne Maksimalgrænse betyder nemlig, at Vederlaget nedsættes ganske betydeligt, og for Statens Vedkommende kan det ikke være afgørende. Det er kun rimeligt, at Staten betaler for den Ulejlighed, Kommunerne har med at opkræve Statens Skatter.

Bækgaard: Jeg ønsker kun at fremsætte en ganske kort Bemærkning i Anledning af det ærede Medlem Hr. J. S. Fogets Spørgsmaal til mig. Jeg vil gerne spørge, om det ærede Medlem er uvidende om, at hans Partis Ordfører ved første Behandling i Folketinget har ventileret Spørgsmaalet om en Formuebeskatning af Andels sammenslutninger.

Lannung: Jeg vil for mit Vedkommende gerne udtale ubetinget Tilfredshed med, at man ved Brugsforeningsskatten i størst mulig Ænhed har søgt at naa frem mod en Løsning, der søger at finde en retfærdig Skæringslinie de forskellige modstridende Hensyn og Interesser imellem. Vanskeligheden i saa Henseende er jo let